

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Vt in Christo resurgente ita & in alijs Sanctis quædam vulnera tamquam
virtutis testimonia mansura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

tia, & oculos in pectore gerentia, ac vno prædita, ferendi Euangelij causa, profectum, cum nosset, ea gentilitatis errore implicata, & ratione alicuius, tamen falsæ religionis, duci. Docentq; etiam Morales Theologi, ea monstra, quæ præcipua membra humana motusq; humanos habent, baptizanda. Quorsum? nisi vt salutem æternam consequi possint?

Quod si ergo ita se gerant hæc monstra, vt celo digna inditentur, resurgunt vtique, in die resurrectionis, membris in decoram celoq; dignam formam reformatis; vt tradit idem Augustinus; neque obscure insinuat Apostolus dicens: *Cum Christus apparuerit, vita vestra, tunc & vos apparebitis cum ipso, in gloria, corporis scilicet, & animæ.* Quæ autem gloria foret, monstruosum esse? Nunc quidem elegans anima potest in formi corpore tegi, sed tunc gloria & corpus, & animam circûdabit. *Delitescit margarita,* inquit ex S. Chrysostomo Theophylactus, *tanti sper, dum in conchyli fuerit; simul ac verò illud fuerit perfectum, tum in gloria relucet. Hunc ad modum & nos, quam diu in corruptibili isto corpore fuerimus, tanquam latentes vivere debemus, & ab omni gloria cupiditate alieni. Quando autem dissolutum fuerit hoc corruptibile, tunc gloria nostra suus erit locus, si hac digni fuerimus.* Quin & alio loco affirmat, nos occursum Christis, in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi. Quod cum S. Augustinus accipiat etiam de ætate, in qua omnes resurgemus, cur non etiã de corpore perfecto, glorioso, licet non æquè glorioso, intelligamus? Differt enim Sanctus à Sancto, sicut stella, à stella. Prudentius Christianus Poëta ita canit:

*Qui reparat corpus, non reddet debile quicquam,
Nam si debilitas redit, instauratio non est.
Quod casus rapuit, quod morbus, quod dolor hausit:
Quod truncauit edax senium, populante veterno,
Omne reuertenti reparata in membra redibit.*

Duplex tamen hic defectuum discrimen animaduerto. Sunt enim aliæ corporum deformitates ex defectu naturæ, siue ex vtero matris hominibus agnatæ, siue aliunde contractæ, vt gibber, lippitudo, claudicatio: aliæ, aut per iniurias hominum;

Zzzzz 3

aut

II,

S. August. in
Enchir. ad
Laurent. c. 87.
& 91.
Coloss. 3. 4.

Theophyl. in
Ep. ad Co-
loss cap. 3.

Ephes. 4. 13.
S. August.
lib. 22. ciuit.
cap. 10.

III,

Hebr. II 35.

Ioan. 19. 37.

S. Augustin.
lib. 22. de ci-
uit. 9. 20.

aut ob propria delicta flagitiaq; illata: neque enim tantum homicida, & Sodomita laminis eandentibus vsti sunt, ob flagitia, quæ commiserunt; sed etiam Apostoli propter Christum, ac fidem Christi *distentisunt, ludibria & verbera experti, insuper & vincula & carceres: lapidati sunt, secti sunt, tentati sunt, in occasione gladii mortui sunt.* Quemadmodum igitur Saluator nosster vulnerum suorum purpureas, ac stellarum instar splendidas cicatrices in corpore suo D. Thomæ Apostolisq; ceteris, post resurrectionem, ostendit, ostendetq; in iudicio, damnandis, vt videant, *in quem transfixerunt:* ita veteres Theologi crediderunt, nouiq; non pauci subscribunt, Apostolos, aliosq; SS. Martyres iridem cum cicatricibus quarundam plagarum, pro Christi fide acceptarum, non in ignominiam, & deformitatem, sed in sempiternam fortitudinis suæ decus, resurrecturos. Hanc sententiam perspicue indicat D. Augustinus his verbis: *Nescio, quo modo sic afficimur amore martyrum beatorum, vt velimus in illo regno in eorum corporibus videre vulnerum cicatrices, qua pro Christi nomine pertulerunt: & fortasse videbimus. Non enim deformitas in eis, sed dignitas erit: & quadam, quamuis in corpore, non corporis, sed virtutis pulchritudo fulgebit. Nec ideo tamen, si aliqua martyribus amputata & ablata sunt membra, sine ipsis membris erunt in resurrectione mortuorum: quibus dictum est: Capillus capitis vestri non peribit. Sed si hoc decebit in illo nouo seculo, vt indicia gloriosorum vulnerum in illa immortalis carne cernantur, vbi membra, vt pracerentur, percussa vel secta sunt, ibi cicatrices, sed tamen eiusdem membris redditis, non perditis, apparebunt. Quamuis itaq; omnia, que acciderunt corpori, vitta, tunc non erunt, non sunt tamen deputanda vel appellanda vitia virtutis indicia. Quod si ita est, vt valde credibile est, quantus mortalibus additur stimulus, ad multa pro Christo tormenta fortissime patienda? Stigmata enim illa; stigmata erunt honoris non seruitutis; pugnas, victorias, triumphos martyrum æternum testatura. Quis enim non exultet, si sic ferro, igni, & omni genere tormentorum in hac vita deformetur; vt deformitas illa mutetur in tam gloriosam vonustatem? Quæ nunc enim est impressio cicatricis, tunc erit inscriptio virtutis; non cruenta, sed radiosa;*

diola; venerabilis, non detestabilis; non tegenda, sed suspi-
cienda.

E diuerso autem ad impios quod attinet, ob crimina sua
notatos, aut etiam, ex naturæ defectu, monstrosè natos, uti-
que credibile est, eis quoque deformitates suas, quæ veritati
& integritati naturæ non obstant, saltem in vestigijs quibus-
dam, relinquendas, cum Apostolus dicat: *Omnes quidem re-
surgemus, sed non omnes immutabimur.* In quæ verba S. Ambro-
sius ait: *Omnes homines resurgent, sed soli, qui regnaturi sunt, in
gloriam mutabuntur. Vnde & dicit Apostolus: Et nos immutabimur.*
Quod si character, siue signum Christianismi, quod quis acci-
pit, in sacramento Baptismatis, & Confirmationis, aut etiam
Ordinis, in maiorem damnati pudorem cruciatumq; rum ma-
nebit; probabile est, etiam gibbum, & tubera, & verrucas
maculasq;, & quicquid deformitatis propemodum damandus
in hac vita habuit, etiam illi in inferno mansurum. Cur enim
ibi pulchriores isti fieri deberent? qui etiam futuri despera-
tione ex oculis & vultu omni relucente, deformiores sunt ac
monstrosiores? Damnati certè nulla corporum pulchritudine
gaudebunt, sed si ipsi monstra non erunt, certè horribilibus
formis sui ipsorum & cacodæmonum vndique aspectis crucia-
buntur. Quis enim solet esse plorantium, eiulantium, despe-
ratorum vultus? nonne tristissimus? Quare non solùm talibus
in laruis mali dæmones sese conspicuos dabunt; sed ipsi quoq;
homines in detestandâ formâ, se mutuò intuebuntur. Quod
etsi longè certius est, quàm vitæ huius in illis monstrositates
ad corporis integritatem, & naturæ humanæ veritatem non
pertinens, perseveraturas, tamen & hoc ipsum non caret sua
probabilitate. Non enim in gloriam, sed in ignominiam mu-
tabuntur. Virtutem igitur colant, qui volunt sua monstrofi-
tate liberari, ut & ipsi in gloriam mutantur. Hæc autem de
damnatorum mansura monstrositate, ut vero similiter credun-
tur, ita non asseruntur, ut certa. Quippe sapienter S. Augu-
stinus scribit: *Quicumq;, ab illa perditionis massa, que per Adam
facta est, non liberantur, per Christum, resurgent quidem etiam ipsi,
vnusquisq; cum sua carne; sed ut cum diabolo eiusq;, Angelis punian-*

IV.

1. Cor. 15. 51.

S. Ambros. in
Coment.

S. Augustin.
in Enchiridio
ad Laurent.
cap. 92.

tur,